

Arrest

nr. 240 958 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Rue de Wynants 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 mei 2019 België binnen met zijn paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 16 mei 2019 om internationale bescherming. Op 1 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 17 februari 1991 geboren in Santa Tecla in het departement La Libertad. U woonde heel uw leven in Lourdes, eveneens in het departement La Libertad. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

Het eerste incident dat u overkwam door de bendes in El Salvador vond plaats in december 2016. U werd 's avonds vlak bij uw huis benaderd door twee bendeleden. Ze richtten een pistool op u en stalen uw spullen, waaronder ook uw T-shirt en uw schoenen.

Het volgende incident met de bendes deed zich voor in 2017 toen u voor T. (...) werkte. Na het werk werd u benaderd door twee bendeleden die u meenamen in een colonia in Santa Tecla die bekendstaat als erg gevaarlijk. U dacht dat ze u gingen vermoorden, maar ze vroegen enkel uw identiteitskaart om te verifiëren waar u vandaan kwam. Ze hielden een pistool tegen uw hoofd en zeiden dat als ze opnieuw zouden zien ze u zouden vermoorden. Na dit incident besloot u uw ontslag in te dienen bij T. (...) en ging u op zoek naar ander werk.

In juni 2017 begon u vervolgens te werken voor S. E. S. (...). U had daar een lange tijd geen problemen, maar op 22 februari 2019 deden er zich nieuwe feiten voor. U was op de terugweg van uw werk met de bus toen er een vrouw naast u kwam zitten. Ze meldde dat ze een bendelid was van MS en dat u mee met haar moest afstappen. Ze haalde haar wapen boven en zei dat er zich nog twee andere bendeleden bij haar in de buurt bevonden. U vroeg waarom u moest afstappen, waarop ze zei dat uw naam J. R. (...) was en dat ze instructies had gekregen om u mee te nemen. U zei dat het een vergissing was en dat u die persoon niet was. Daarop controleerde het bendelid uw identiteitskaart en zag ze dat u de waarheid sprak. Vervolgens belde ze iemand op en nam ze een foto van uw identiteitskaart. Ze bevestigde dat het om een vergissing ging, maar stelde wel dat u uit een zone kwam van een rivaliserende bende. Ze keek vervolgens uw documenten en uw schoolspullen na en kwam tot de conclusie dat u veel geld had. U zei dat dat niet zo was en daarop nam ze uw gsm en geld in beslag. Vervolgens liet ze u gaan zonder verdere bedreigingen.

Vervolgens op 11 maart 2019 werd u op de terugweg van uw werk in de buurt van de universiteit opnieuw belaagd door twee gewapende mannen. Ze verifieerden opnieuw waar u vandaan kwam en stelden u enkele vragen. Ze zeiden ook dat ze wisten wie u was en dat ze u er nooit meer zouden zien. Ze hebben u toen niet beroofd, maar ze sloegen u wel. Na dit incident besloot u te vluchten, gezien u niet het gevoel had dat het om geïsoleerde incidenten ging. Op 15 maart kochten uw ouders dan de tickets voor u en uw zus om El Salvador te verlaten.

Een volgend incident deed zich voor toen u aan het lunchen was in KFC. Er kwam een man binnen die u de hele tijd aanstaarde. Enkele minuten later kwam er ook een vrouw binnen die u op dezelfde manier nakeek. Vanaf toen besloot u om alternatieve busroutes te nemen en taxi's te betalen om naar huis te gaan zodat u niet telkens langs dezelfde route passeerde.

Op 14 april 2019 deed het laatste incident zich voor. U ging vroeger dan normaal naar huis van uw werk en toen u in het Metrocentro was, werd u nogmaals benaderd door twee personen. Ze toonden opnieuw hun wapens en namen u mee naar een afgelegen plaats om enkele vragen te stellen. Ze vroegen ook uw identiteitskaart en zeiden dat ze wisten wie u was. Ook vroegen ze 200 dollar renta per maand in ruil voor een rustig leven. Indien u dat zou weigeren te betalen, zouden ze u vermoorden. Ze bedreigden en sloegen u en gingen vervolgens door. Nadien bent u gestopt met werken en studeren en deed u een aangifte bij het parket.

U verliet vervolgens El Salvador op 9 mei 2019 en kwam aan in België op 11 mei 2019. Op 16 mei 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; een bewijs van goed gedrag en zeden; documenten van de klacht die u indiende; inschrijvingsbewijs van de universiteit; uw geboorteakte; uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u meermaals benaderd werd door de bendes en ze u uiteindelijk vroegen om renta te betalen. Deze problemen situeren zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Bovendien bestaan er evenmin ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Immers blijkt uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de feiten die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat betreffende de incidenten waar u in 2016 en 2017 het slachtoffer van werd bezwaarlijk gesteld kan worden dat deze problemen nog actueel zijn. Zo werd u in 2016 overvallen op 500 meter van uw deur (zie CGVS, p.9). U werd echter enkel bestolen en weet niet door welke bende u werd overvallen (zie CGVS, p.11). Ook bleef u nog jarenlang op hetzelfde adres wonen (zie CGVS, p.3). Wat betreft het incident op de terugweg van uw werk, kan er evenmin gesteld worden dat dit incident dermate problematisch was dat het onder de definitie van subsidiaire bescherming geplaatst kan worden. De bendeleden verifieerden namelijk opnieuw enkel waar u vandaan kwam (zie CGVS, p.9-10). U diende ook meteen erna uw ontslag in zodat u deze bendeleden kon vermijden (zie CGVS, *ibid*). Daarenboven blijkt nergens uit uw verklaringen dat u een specifiek doelwit was van de bendes bij deze incidenten. Het lijkt erop dat u het slachtoffer werd van een ongelukkige samenloop van toevallige omstandigheden.

Vervolgens haalt u een incident aan waarbij u verward werd met iemand anders (zie CGVS, p.10). De bendeleden hebben dit geverifieerd, het misverstand rechtgezet en u vervolgens laten gaan zonder enige represailles (zie CGVS, p.10 en 14). Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u achteraf nog in aanraking bent gekomen met dezelfde bendeleden. U stelt wel dat ze een foto nam van uw identiteitskaart en u denkt dat ze dit gedeeld heeft met de bende waardoor ze u zouden gevisieerd hebben tijdens de volgende incidenten (zie CGVS, p.10 en 15). Echter kan er van de overige incidenten die u vervolgens overkwamen evenmin gesteld worden dat ze zwaarwichtig genoeg zijn om te

concluderen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade. Hoewel ze u geslagen hebben en met de dood bedreigden en dit ongetwijfeld een emotioneel erg zware druk op u heeft uitgeoefend, blijkt uit uw eigen gedrag en dat van de bende namelijk niet dat aan deze bedreiging ook daadwerkelijk gevolg werd gegeven.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat er geen onderling verband tussen de verschillende incidenten kan worden afgeleid uit uw verklaringen. Het waren nooit dezelfde bendeleden die u benaderden en er was ook nooit een duidelijk motief waardoor ze u lastigvielen. Bovendien stelt u zelf dat u initieel dacht dat het om geïsoleerde incidenten ging en dat er geen link bestond tussen de verschillende benaderingen (zie CGVS, p.14). Er kan nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u een doelwit was van de bendes en dat u het slachtoffer bent geweest van een persoonlijke en doelgerichte vervolging. Ze vroegen bij elke incident uw identiteitskaart, waaruit afgeleid kan worden dat ze op voorhand niet wisten wie u was en dat ze u niet specifiek zochten. Bijgevolg kan er evenmin worden geconcludeerd dat u in de toekomst bij een terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging of desgevallend een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Wat betreft de betaling van renta die u aanhaalt, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat de bendeleden dit effectief aan u vroegen. Zo kan u geen duidelijke reden geven waarom van u als student en deeltijdse werknemer van een call center een renta van 200 dollar zou worden gevraagd (zie CGVS, p.16-17). Ook kan u niet uitleggen hoe het betalen van de renta dan concreet in zijn werk zou gaan. De bende zou u twee weken gegeven hebben en zou u ofwel aanspreken als u aan het 'Metrocentro' was of zou u op een andere manier contacteren (zie CGVS, p.16-17). Het komt niet aannemelijk over dat u geen concrete informatie zou hebben over de wijze waarop u de 200 dollar zou moeten overdragen en wanneer exact u dat bedrag dan zou moeten bij u hebben. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis fundamenteel aangetast door de vaststelling dat net het deel over de renta niet wordt vermeld in de klacht die u indiende (zie CGVS, p.10-11,19-20). Uw verklaringen waarom de renta er niet in vermeld wordt veranderen deze vaststelling niet. U stelt enkel dat de politie het zo besloten heeft (ibid.). Bovendien merkte u dit niet op toen u de klacht indiende, aangezien u het document niet nalas doordat de politie gehaast was (ibid.). Dit is vreemd gezien er redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u de klacht die u indiende zou nalezen en verifiëren wanneer u dit als motief ziet om internationale bescherming aan te vragen. U kreeg hier bovendien zeker de kans toe aangezien u het document van de klacht diende te ondertekenen (ibid).

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte bevestigen enkel uw Salvadoraanse nationaliteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het bewijs van goed gedrag en zeden op uw naam is louter een vaststelling van het feit dat u nooit criminele feiten pleegde en het inschrijvingsbewijs van de universiteit bevestigt enkel dat u er ingeschreven was. Er kan niet uit worden afgeleid of effectief aanwezig was in de lessen. Wat betreft de documenten van de klacht die u indiende, kan evenmin een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde afgeleid worden. De klacht bevat immers enkel uw verklaringen maar vormt geen bewijs dat uw verklaringen waar zijn.

Tevens ontving het CGVS ook enkele opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud (ontvangen op dd. 11.02.2020). Er wordt enkel een correctie van de data van enkele incidenten die u vermeldde doorgegeven. De data waarop de incidenten gebeurden staan echter niet ter discussie in deze beslissing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008,

§ 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van de door hem aangevoerde feiten. Hij haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaat vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoeker kan zich niet vinden in de bestreden beslissing waar onder verwijzing naar de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 wordt gesteld dat de drijfveer van daden van vervolging uitgaande van georganiseerde criminele bendes in El Salvador “*veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd*”. Verzoeker betoogt dat de bedoelingen van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador veel verder reiken dan het louter economische. Bovendien kan volgens verzoeker niet worden ontkend dat de praktijken van de georganiseerde misdaadgroepen, met name het verwerven van economische en territoriale macht door gebruik van onwettige middelen in weerwil van de legitieme overheid, duidelijk politiek gemotiveerd zijn. Verzoeker meent dat de in de bestreden beslissing geopperde zienswijze geen steun vindt in voormelde COI Focus en citeert daaruit passages over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Verzoeker besluit hieruit dat de daden van vervolging uitgaande van de georganiseerde bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging *in casu* is, aldus verzoeker, eveneens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Verdrag van Genève op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoeker betoogt verder dat deze interpretatie, met name dat slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador eveneens omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen worden vervolgd, eveneens wordt bijgetreden door UNHCR. Hij citeert in dit verband uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Hij meent dat er in zijn hoofde sprake is van een risicoprofiel waarover UNHCR in voormelde richtlijnen het volgende stelt: “*Depending on the particular circumstances of the case (...) persons perceived by a gang as contravening its rules or resisting its authority may be in need of international refugee protection on the*

grounds of their (imputed) political opinion, membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds.”

Verzoeker wijst erop dat UNHCR aldus meent dat, naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn.

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal, in zoverre hij *in casu* geen link ontwaart met het Verdrag van Genève op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, een interpretatie huldigt die strijdig is met deze van UNHCR. Verzoeker citeert uit de *“Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs”* van 31 maart 2010 en merkt op dat UNHCR daarin een ruime definitie van het begrip ‘sociale groep’ hanteert waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken, enerzijds, en deze van de sociale perceptie, anderzijds. Verzoeker wijst erop dat UNHCR meent dat deze beide benaderingen van toepassing kunnen zijn in de context van georganiseerd bendegegeweld. Ook de Belgische en de Europese wetgever huldigen een ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’, zo vervolgt verzoeker, die verwijst naar de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de wetgever, gelet op het gebruik van de woorden ‘onder meer’, een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat.

Bij wijze van besluit stelt verzoeker het volgende:

“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofdeorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep, of om met deze groep samen te werken, of gewoon om op hun eisen in te gaan, is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De problemen van verzoeker vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève.”

Verzoeker haalt verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Hij wijst erop dat de speciale rapporteur van de VN-Mensenrechtenraad voor de mensenrechten van intern ontheemden in april 2018 verklaarde *“dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)”*. Hij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat *“wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de*

overheden (zie *COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7*). Hij wijst erop dat de “verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, persen af, en verkrachten” en verwijst vervolgens naar het “*World Report 2019, El Salvador*” van Human Rights Watch en het artikel “*Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy*” van National Geographic van maart 2019.

Verzoeker haalt aan dat bronnen berichten over een “*exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleiden*” en citeert uit het artikel “*It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*” van The Washington Post van 3 maart 2019. Hij wijst erop dat alleen de bende MS-13 “*tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden*” en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betoogt verzoeker dat “(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie” volgens UNHCR een risicoprofiel hebben. Hij benadrukt dat hij een klacht heeft ingediend tegen de bendeleden die van hem *renta* geëist hadden. Verder haalt verzoeker aan dat ook jongeren door de bendes als doelwit worden genomen en dat ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, worden gevisieerd. Hij verwijst in dit verband naar, en citeert uit, de “*Coi Focus Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 (die niet aan het administratief toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker meent dat hij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in geval hij zou terugkeren naar El Salvador.

Verzoeker stelt verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse overheden om hun burgers te beschermen tegen criminele bendes.

Verzoeker betoogt verder dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoeker.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze hem – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Hij gaat in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte grondrechten. Verzoeker meent “*gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador*”. Hij herhaalt dat hij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben en dat hij gevisieerd zou worden door de criminele bende, reden waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker betwist ten stelligste dat de door hem aangehaalde vervolgingen en bedreigingen geen verband houden met het Verdrag van Genève en verwijst naar de argumenten die hij daarover hoger heeft ontwikkeld.

Met betrekking tot de motivering over het niet voorhanden zijn van ernstige en bewezen gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, laat verzoeker het volgende gelden:

“*Voor wat de problemen die verzoeker met verschillende bende leden in 2016 en 2017 betreft ment de CGVS dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn. De CGVS benadrukt dat verzoeker zich aan de bende*

leden wie hem in 2016 overvallen, en met een vuurwapen op zijn hoofd bedreigd hebben onttrekken kon doordat hij ontslag genomen heeft van zijn baan en niet meer naar hun buurt gegaan is. Verder ment de CGVS dat ook het incident van 2017 (waarbij de bende lid de identiteitskaart van verzoeker fotografeert heeft) ook onvoldoende zwaarwichtig, hoewel verzoeker geslagen werd en met de dood bedreigd werd indien hij zich opnieuw zou laten blikken.

De CGVS stelt verder dat er geen band is tussen deze incidenten, en concludeert dat verzoeker geen doelwit was van de bende leden (in de zin van doelgericht en persoonlijke vervolgingen). Verzoeker betwist dit echter. Zoals hij verklaard heeft, hoewel hij in het begin niet zeker was, ment hij dat sinds de bende lid op de bus in het incident van 2017 zijn identiteit kaart fotografeert heeft, en sinds de bende leden wie hem de renta vroegen zijn identiteit kenden, er wel een band bestaat tussen de twee incidenten. Hij heeft ook uitgelegd dat de bende leden aan zijn moeder telefonische berichten stuurden, en dat de nummer van zijn moeder op zijn naam stond (verslag van persoonlijk onderhoud p 20). Hij ment dus dat ze doordat ze zijn identiteit kenden, ze hem en zijn nummer terug vinden konden, om hem renta te vragen.

Vervolgens beweert de CGVS dat het niet aannemelijk is dat de bende leden van verzoeker een maandelijks renta van 200 USD eisten, voor de volgende redenen.

Ten eerste wordt aan verzoeker verweten dat hij niet verklaren kan waarom de bende precies hem viseerde, als student en deeltijdse werknemer. Sinds verzoeker niet met de bende mee werkt, kan hij uiteraard niet uitleggen om welke motief de bendelid precies hem gekozen heeft als slachtoffer van renta. Echter is de fenomeen van renta vragen door de bendes wijdverbreid in El Salvador, zelfs alleen het feit dat verzoeker een student was en per gevolg de financiële middelen had om de inschrijvingsgeld te betalen zou kunnen voldoen als reden zodat de bende lid van hem renta eisen zou.

Daarna ment de CGVS dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen preciezer informatie gekregen zou hebben over hoe het betalen gebeuren zou, als de datum van het betalen (twee weken later) en de plek waar hij diende te zijn (Metrocentro). De bendeleden hebben hem informeert dat iemand hem bij de Metrocentro aanspreken zou. Verzoeker had geen meer informatie nodig. De grief van de CGVS is ongegrond.

Trouwens verwijt de CGVS aan verzoeker dat de renta niet vermeldt wordt in de kopie van de klacht die verzoeker ingediend heeft. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen volgens dewelk de politie man die het indienen van zijn klacht behandeld heeft het vroeg of hij betalen zou of niet, en toen hij negatief antwoordde, meldde de agent gewoon dat het dus geen renta was en schreef het niet op. Verzoeker heeft ook verklaart dat het al bijna de sluitingstijd was en dat de agent waarschijnlijk haast had. Sinds verzoeker voor de eerste keer een klacht indiende en de procedure niet kende, heeft hij niet reageert. Toen hij dit later aan zijn onkel vertelde, heeft zijn onkel hem verklaart dat dit agent onzorgvuldig was (verslag van PO p20).

Hij heeft bovendien ook vermeldt dat na zijn vertrek uit het land een auto regelmatig voor het huis stond, hij ment dat de bende leden zijn huis in het oog houden omdat hij de renta niet betaald heeft en/of omdat hij een klacht bij de politie ingediend heeft. De beslissing maakt echter geen melding van dit element.”

Verzoeker voegt hieraan toe dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen en citeert wat dat betreft uit voormelde richtlijnen van UNHCR.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel “*Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy*” van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het “*World Report 2019*” over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel “*It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*” van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5);
- uittreksels uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan

internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, nu de door hem aangehaalde problemen zich in de gemeenrechtelijke sfeer situeren en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) er evenmin ernstige en bewezen gronden bestaan die erop wijzen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) de feiten die hij aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn en nergens uit blijkt dat hij daarbij een specifiek doelwit was van de bendes, (ii) er geen onderling verband tussen de verschillende incidenten kan worden afgeleid uit zijn verklaringen, en (iii) hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de bendeleden hem effectief vroegen om aan hen *renta* te betalen, omdat (C) de door hem neergelegde documenten niets veranderen aan deze vaststellingen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, El Salvador, omwille van problemen met criminele bendes. Een eerste incident heeft zich volgens zijn verklaringen voorgedaan in december 2016, toen hij 's avonds in de buurt van zijn woning werd benaderd door twee bendeleden. Zij richtten een pistool op hem en stalen zijn spullen. Het volgende incident zou hebben plaatsgehad in 2017 toen hij na zijn werk op weg was naar huis. Verzoeker verklaart dat hij benaderd werd door twee bendeleden, die zijn identiteitskaart vroegen om te verifiëren waar hij vandaan kwam. Zij zouden een pistool tegen zijn hoofd gehouden hebben en ermee gedreigd hebben hem te vermoorden indien ze

hem opnieuw zouden zien. Daarop zou verzoeker besloten hebben ontslag te nemen en ander werk te zoeken. Vervolgens zouden zich lange tijd geen problemen meer hebben voorgedaan, tot verzoeker op 22 februari 2019 door een bendelid van MS-13 zou zijn aangesproken op de bus en gedwongen werd mee af te stappen. Het bleek evenwel om een vergissing te gaan, daar verzoeker zou zijn verward met een andere persoon. Na verificatie van zijn identiteitskaart zou verzoeker er wel op gewezen zijn dat hij uit een zone onder controle van een rivaliserende bende kwam en zich niet meer mocht laten zien in het betrokken gebied. Vervolgens zou verzoeker op 11 maart 2019 op de terugweg van zijn werk opnieuw zijn belaagd door twee gewapende mannen, die na verificatie van zijn identiteitskaart zeiden dat ze wisten wie hij was en dat ze hem er nooit meer zouden zien. Volgens verzoeker begon hij toen te beseffen dat wat hem overkomen was geen geïsoleerd incident was en dat hij geïsoleerd werd. Op 15 maart 2019 zouden zijn ouders vliegtickets hebben gekocht voor hem en zijn zus om El Salvador te verlaten. Een volgend incident zou zich voorgedaan hebben toen verzoeker aan het lunchen was in een restaurant. Toen zou een man binnengekomen zijn die hem de hele tijd aanstaarde en toen die vertrokken was zou er een vrouw binnengekomen zijn die net hetzelfde deed. Op 19 april 2019 zou verzoeker opnieuw belaagd zijn door twee personen toen hij van zijn werk kwam. Ze zouden zijn identiteitskaart hebben gevraagd en gezegd hebben dat ze wisten wie hij was. Ze zouden verzoeker tevens gevraagd hebben hen tweehonderd dollar *renta* (afpersingsgeld) per maand te betalen opdat hij normaal zou kunnen leven. Indien hij zou weigeren, zouden ze hem vermoorden. Verzoeker verklaart dat hij na dit incident besloot zijn werk en studies op te geven en een aangifte in te dienen bij het parket. Verzoeker verliet vervolgens El Salvador op 9 mei 2009.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker aangehaalde feiten al dan niet verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, stelt de Raad vast dat uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken niet blijkt dat hij specifiek geïsoleerd werd door de bendes, laat staan dat hij het slachtoffer is geweest van een aanhoudende persoonlijke en doelgerichte vervolging.

Bij de incidenten die zich voordeden in 2016 en 2017 blijkt verzoeker per toeval met de bendes in aanraking te zijn gekomen. Zo werd hij in 2016 overvallen op vijfhonderd meter van zijn huis door twee bendeleden op een moment dat het donker was in de straat omdat er geen elektriciteit was. Verzoeker verklaarde dat hij toen niet werd bedreigd en enkel beroofd werd van zijn bezittingen, maar stelde niet te weten door welke bende (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 11). Dat het hier een geïsoleerd incident betrof, blijkt uit het feit dat verzoeker nog jarenlang op hetzelfde adres is blijven wonen maar geen melding maakte van soortgelijke incidenten die zich later nog zouden hebben voorgedaan (*ibid.*, p. 3). Bij het incident dat zich in 2017 voordeed, moest verzoeker, toen hij terugkwam van zijn werk, zijn identiteitskaart tonen aan twee bendeleden van MS-13 die ermee dreigden hem te doden indien ze hem opnieuw zouden zien. Verzoeker verklaarde dat er op dat uur niet veel mensen meer op straat waren en dat hij vermoedt dat hij het slachtoffer werd van een spontane actie. Verzoeker veranderde daarop van werk om de bendeleden te vermijden en slaagde daar ook in tot hij in 2019 opnieuw lastiggevallen werd door de bendes (*ibid.*, p. 9-10 en 12).

Ook bij het incident op de bus, dat zich op 22 februari 2019 zou hebben voorgedaan, werd verzoeker niet persoonlijk geïsoleerd aangezien hij toen zou zijn verward met iemand anders en het vrouwelijk bendelid van MS-13 in kwestie dit ook zou hebben beseft na verificatie van zijn identiteitskaart. Zij zou op die manier wel te weten gekomen zijn dat verzoeker uit een wijk kwam die onder controle staat van de rivaliserende bende 18. Ze zou verzoeker echter enkel bedreigd hebben door te zeggen dat ze hem niet meer in de wijk wou zien en tevens van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om zijn geld en gsm te stelen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hoewel verzoeker meent dat MS-13 sindsdien wist wie hij was – het bendelid op de bus zou namelijk een foto hebben genomen van zijn identiteitskaart en deze hebben gedeeld met andere bendeleden – blijkt uit zijn verklaringen niet dat er een verband bestaat tussen dit incident en latere incidenten en met name het incident waarbij hem *renta* zou zijn gevraagd. Immers vroegen de bendes bij elk incident verzoekers identiteitskaart, waaruit afgeleid kan worden dat ze op voorhand niet wisten wie verzoeker was. Aldus blijkt niet dat verzoeker sinds het incident op de bus doelbewust en actief door MS-13 werd opgespoord en lastiggevallen. Verzoeker verklaarde dat hij op 11 maart 2019 door twee bendeleden van MS-13 werd tegengehouden en na verificatie van zijn identiteitskaart werd "*herkend*", doch dit had voor hem klaarblijkelijk geen andere gevolgen dan dat hij werd geslagen en te horen kreeg dat ze hem niet meer wilden zien (*ibid.*, p. 10 en 15). Aan de bedreigingen van de bende werd echter geen gevolg gegeven, gelet op het feit dat verzoeker op 19 april 2019 opnieuw na verificatie van zijn identiteitskaart zou zijn "*herkend*", doch dit keer zou zijn gevraagd maandelijks afpersingsgeld (*renta*) te betalen (*ibid.*, p. 10 en 16).

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de benedeleden hem effectief vroegen om aan hen *renta* te betalen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*“Zo kan u geen duidelijke reden geven waarom van u als student en deeltijdse werknemer van een call center een *renta* van 200 dollar zou worden gevraagd (zie CGVS, p.16-17). Ook kan u niet uitleggen hoe het betalen van de *renta* dan concreet in zijn werk zou gaan. De bende zou u twee weken gegeven hebben en zou u ofwel aanspreken als u aan het ‘Metrocentro’ was of zou u op een andere manier contacteren (zie CGVS, p.16-17). Het komt niet aannemelijk over dat u geen concrete informatie zou hebben over de wijze waarop u de 200 dollar zou moeten overdragen en wanneer exact u dat bedrag dan zou moeten bij u hebben. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis fundamenteel aangetast door de vaststelling dat net het deel over de *renta* niet wordt vermeld in de klacht die u indiende (zie CGVS, p.10-11,19-20). Uw verklaringen waarom de *renta* er niet in vermeld wordt veranderen deze vaststelling niet. U stelt enkel dat de politie het zo besloten heeft (ibid.). Bovendien merkte u dit niet op toen u de klacht indiende, aangezien u het document niet nalas doordat de politie gehaast was (ibid.). Dit is vreemd gezien er redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u de klacht die u indiende zou nalezen en verifiëren wanneer u dit als motief ziet om internationale bescherming aan te vragen. U kreeg hier bovendien zeker de kans toe aangezien u het document van de klacht diende te ondertekenen (ibid).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Door er in het tweede middel in het algemeen op te wijzen dat het fenomeen van *renta* vragen wijdverbreid is in El Salvador en louter te suggereren dat alleen al het feit dat hij als student de financiële middelen had om inschrijvingsgeld te betalen voldoende reden zou kunnen zijn om van hem *renta* te eisen, brengt verzoeker onvoldoende concrete en persoonlijke elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij effectief het slachtoffer werd van afpersing. Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe zijn eerdere verklaringen te herhalen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen te spreken. Dit is geen dienstig betoog ten aanzien van de hierboven weergegeven pertinente motieven, die dan ook onveranderd overeind blijven.

Verder wijst de Raad op een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens de uiteenzetting van zijn relaas op de zetel van het CGVS verklaard heeft dat hem tweehonderd dollar “*per maand*” werd gevraagd (adm. doss., stuk 5, vragenlijst, vraag 3.5, en stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Echter tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet gevraagd of hij elke maand *renta* moest betalen, antwoordde verzoeker dat ze dat niet hebben gezegd en dat ze enkel zeiden dat hij *renta* moest betalen en dat hij binnen twee weken moest betalen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker dan meermaals spontaan aangeeft dat hij de bende tweehonderd dollar “*per maand*” diende te betalen.

Verzoeker wijst er in het tweede middel nog op dat hij heeft vermeld dat na zijn vertrek uit El Salvador regelmatig een auto voor zijn ouderlijk huis stond. Verzoeker meent dat benedeleden zijn huis in het oog hielden omdat hij de *renta* niet betaald had en/of omdat hij een klacht bij de politie had ingediend. Echter blijkt verzoeker hiervoor over geen enkele concrete aanwijzing te beschikken. Dit zou ook maar enkele keren zijn voorgevallen en sedertdien zouden verzoekers ouders geen problemen meer hebben gehad (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Bovendien blijkt uit de informatie en de richtlijnen van UNHCR waarnaar verzoeker verwijst niet dat elke persoon automatisch vervolging of een reëel risico op ernstige schade riskeert na het doorgeven van informatie over criminele activiteiten aan de autoriteiten van El Salvador.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte bevestigen enkel uw Salvadoraanse nationaliteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het bewijs van goed gedrag en zeden op uw naam is louter een vaststelling van het feit dat u nooit criminele feiten pleegde en het inschrijvingsbewijs van de universiteit bevestigt enkel dat u er ingeschreven was. Er kan niet uit worden afgeleid of effectief

aanwezig was in de lessen. Wat betreft de documenten van de klacht die u indiende, kan evenmin een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde afgeleid worden. De klacht bevat immers enkel uw verklaringen maar vormt geen bewijs dat uw verklaringen waar zijn.

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor zover verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in het buitenland, wijst de Raad op de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder deze die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd worden, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij specifiek gevisieerd werd door de bendes, laat staan dat hij het slachtoffer is geweest van een aanhoudende persoonlijke en doelgerichte vervolging.

De Raad stelt vast dat op basis van de informatie die thans voorligt (en meer bepaald de COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 9 januari 2020, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd) niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen

door zijn terugkeer dient te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes in het bijzonder actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de verzoeker bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor zijn vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief. De informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, met name voormelde richtlijnen van UNHCR van 2016 en de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019, zijn van minder recente datum en laten hoe dan ook niet toe tot een ander besluit te komen.

Te dezen laat verzoeker, onder verwijzing naar zijn persoonlijke omstandigheden, evenwel na om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Een loutere bewering (zie *supra*) van afpersing door bendes of een loutere verwijzing naar het bendegeweld in El Salvador in het algemeen is hiertoe onvoldoende. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat verzoeker in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald in de loop van de administratieve procedure.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker in het eerste middel nog wijst op “*de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden*”, wijst de Raad er op dat vermits verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij specifiek gevisieerd werd door de bendes, laat staan dat hij het slachtoffer is geweest van een aanhoudende persoonlijke en doelgerichte vervolging, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in El Salvador het slachtoffer was van een persoonlijke en doelgerichte vervolging of anderszins persoonlijk werd gevisieerd, noch dat hij in geval van terugkeer het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging of bedreigingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker laat de voormelde motieven geheel onverlet. Hij voert hiertegen niet één argument aan en brengt evenmin enig begin van informatie bij dat aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN